

Nepăsarea spirituală – G.F. Barlee

Suntem încă în flăcări pentru Hristos?

Nepăsător sau sârguincios?

În aceste zile din urmă, copiii lui Dumnezeu sunt amenințați de un pericol foarte real, foarte insidios și, prin urmare, este cu atât mai periculos: lenea spirituală. În trecut, când mărturisirea lui Hristos putea însemna pierderea tuturor bunurilor și, eventual, chiar a vieții, acest pericol aproape că nu exista. Riscul de a pierde bunurile sau chiar viața era atât de real și atât de mare încât cineva trebuia să fie extrem de serios înainte de a mărturisi credința. Dar, în zilele noastre, acest risc, în general, nu mai există. Fiecare gândește și crede ce vrea și nimeni nu-l bagă în seamă.

Dar cum se face că astăzi [unde] persecuția a încetat practic, atât de puțini creștini sunt dispuși, ca apostolul Pavel, să renunțe la tot pentru „a-L câștiga pe Hristos” (Filipeni 3.8)? Mulți și-au început călătoria de credință cu mult zel și au fost foarte nerăbdători să lucreze pentru Hristos. Dar, încetul cu încetul, dragostea lor dintâi a slăbit și, treptat, spiritul de lene i-a cuprins. Acum sunt mulțumiți să ducă în exterior o viață fără vină, dar fără să aibă o „inimă pentru Hristos”. El nu mai este singurul subiect al dragostei lor și, uneori, cu greu se poate face diferența între ei (chiar dacă sunt credincioși adevărați) și oamenii din lume. Să fie oare cauza acestui trist declin „lenea spirituală”? Duhul lui Dumnezeu a luat în considerare acest pericol grav, căci numai în cartea Proverbe numeroase versete vorbesc despre lene și consecințele acesteia; și destul de des credinciosul este îndemnat direct sau indirect să fie sârguincios.

Cauzele lenei spirituale

Să încercăm să aflăm care este, în viața creștină, cauza principală sau germenul acestei teribile boli spirituale care secătuieste viața credinciosului și distruge orice mărturie adevărată pentru Hristos.

1. Neglijarea rugăciunii

Cred că declinul începe cu *neglijarea rugăciunii*. În aproape toate epistolele, Duhul Sfânt subliniază importanța rugăciunii: „stăruțiți în rugăciune” (Romani 12.12), „faceți în tot timpul ... tot felul de rugăciuni” (Efeseni 6.18), „stăruțiți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri” (Coloseni 4.2), „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5.17).

Domnul nostru a fost în permanență în rugăciune în timpul celor trei ani și jumătate ai slujbei Sale publice, iar odată a perseverat în rugăciune către Dumnezeu toată noaptea. În noaptea în care a fost trădat, S-a rugat pe Muntele Măslinilor până când, în cele din urmă, în agonie, S-a rugat mai intens și sudoarea Lui a căzut pe pământ ca niște picături mari de sânge. Dacă acest Om fără de păcat, marele nostru exemplu, avea atâta nevoie de rugăciune, cât de mult avem *noi* nevoie de rugăciune!

2. Neglijarea Bibliei

Următorul pas pe drumul de coborâre este că noi *neglijăm Biblia*. Când Domnul l-a instruit pe Iosua, după moartea lui Moise, cum să conducă poporul în țară, El a spus: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze din gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte” (Iosua 1.8). Mai mult, Dumnezeu a poruncit ce trebuia făcut dacă poporul ar fi vrut mai târziu să aibă un împărat ca celelalte națiuni din jurul lor: acest împărat trebuia să fie doar un om ales de Dumnezeu; și „când se va așeza pe

scaunul de domnie al împărăției sale, să-și scrie într-o carte, o copie a acestei legi ... s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeu lui” (Deuteronomul 17.18,19).

„Cuvântul Domnului” este menționat mereu în Lege și în profeți, iar Psalmii ne reamintesc în mod repetat ce binecuvântare bogată este pentru noi să studiem și să medităm la poruncile lui Dumnezeu. Când Domnul nostru a fost ispitit de diavol, El l-a învins doar cu sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu. Când a fost combătut de cărturari și farisei, răspunsul Său a fost întotdeauna: „Ce spune Scriptura?”.

De aceea, apostolul Pavel îi scrie lui Timotei: „de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept” (2 Timotei 3.15). Petru scrie în prima sa epistolă: „ca niște prunci nou-născuți, doriți mult laptele spiritual curat, ca prin el să creșteți” (1 Petru 2.2). Mai târziu, el le scrie celor „care au primit o credință de același preț, împreună cu noi” (2 Petru 1.1), avertizându-i cu tărie asupra pericolului de a deveni neglijenți în umblarea lor creștină, pentru ca nu cumva „să devină neroditori în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.8). El încearcă să-i trezească, amintindu-le aceste lucruri.

3. Adaptarea la lume

Din aceste câteva exemple vedem cât de important este să citim și să medităm la Sfânta Scriptură, la Cuvântul lui Dumnezeu, căci dacă neglijăm citirea Bibliei, sufletul leneș intră treptat în cea de-a treia etapă a declinului: se conformează lumii și pierde astfel acea separație asupra căreia Sfânta Scriptură insistă atât de mult. Ca dovadă a acestui lucru, s-ar putea cita cu ușurință multe pasaje biblice, dar acest lucru nu este deloc necesar. Aș dori să citez doar unul sau două versete din Ioan 17: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17.14). „Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 17.11).

„Rămâneți în El”

Suntem în zilele din urmă și tot mai clar ne răsună în urechi cuvintele Domnului nostru: „Da, Eu vin curând” (Apocalipsa 22.20). De aceea, să acordăm cu atât mai multă atenție la ceea ce spune ucenicul său Ioan: „Rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui” (1 Ioan 2.28).

Titlul original: „Spiritual Slothfulness” din *An Outline of Sound Words*, Anul. 1–10

Sursa: www.stempublishing.com

Titlurile intermediare introduse de SoundWords